

Helen Cox

Een mysterie in de boekhandel

Kitt Hartley – Deel 2

De Fontein

I

Evie Bowes liep met korte, voorzichtige passen over het ijzige trottoir, want de gemeente York had het niet nodig gevonden zout te strooien. Hoewel het pas halfzes was, was het al meer dan een uur donker. Door de schemering zo vroeg in december in combinatie met de grote capuchon van de koningsblauwe winterjas waarin ze vorige maand had geïnvesteerd, waren de littekens op haar gezicht als gevolg van haar vreselijke ervaring afgelopen oktober onzichtbaar voor voorbijgangers. In de ogen van fietsers met banden die intimiderend genoeg waren om het ijs te doorsnijden en hondenuitlaters die ter plekke rondhupten om warm te blijven, zag Evie eruit als de zoveelste persoon die wegdook voor de kilte voor Kerstmis.

De littekens waren het harde bewijs dat ze zes weken geleden echt door een moordenaar was ontvoerd, hoe onwerkelijk dat ook leek. Evies arts had haar siliconenpleisters voorgeschreven, die de aanblik van de littekens zouden moeten verbeteren, maar tot nog toe zag ze weinig verschil. Hoewel de speciale make-up die ze had meestal vrij goed zijn werk deed, zag ze zelfs dan nog de lelijke ribbels op haar slaap en kaak. Door dat alles en het aantal keren per dag dat ze door vreemden werd nagestaard, was Evie de duisternis als een goede vriend gaan beschouwen.

Toen ze rechts afsloeg, weg van de rivier en Ouse View Avenue in, zag ze haar adem als een fluistering naar de hemel opstijgen. Ondanks alles wat er was gebeurd, ondanks het gezicht dat niet meer op het hare leek, leefde ze nog, en dat was al heel wat.

Nadat ze het pad naar nummer 13 op was gelopen en met een glimlach had gekeken naar de weelderige groene krans die aan

de deur hing, belde ze bij Kitt aan. Ze hoorde het gebruikelijke geschuif en getrek van haar beste vriendin die de stroeve deur uit het te krappe deurkozijn probeerde te krijgen.

‘Evie?’ klonk Kitts stem van de andere kant.

‘Schuldig!’ riep Evie terug.

‘Geef er een schop tegen, wil je?’

‘Oké,’ zei Evie. ‘Eén, twee, drie.’ Ze schopte laag tegen de deur, gaf hem de extra duw die nodig was om hem open te krijgen, en toen verscheen Kitt in de deuropening. Ze had haar lange rode haar gevlochten en haar vlecht om haar schouders gedrapeerd. Nog niet zo lang geleden zou Kitt nog in haar werkkleding hebben rondgelopen, maar de laatste maand had ze wat meer tijd genomen voor ontspanning, en nu droeg ze een jeggingshirt en een oversized sweatshirt met de slogan: WHAT HAPPENS IN THE LIBRARY STAYS IN THE LIBRARY.

‘Zo zijn we in elk geval wel veilig voor rondhangend gespuis,’ zei Evie. ‘Zelfs al zouden ze het proberen, dan nog krijgen ze ons onmogelijk te pakken.’

Kitt zette een hand in haar zij. ‘Als je grappig gaat doen, kun je aan die kant van de deur blijven.’

Evie hief haar handen in zogenaamde overgave en stapte Kitts woonkamer binnen, waar ze haar capuchon afdeed. Hoe opvallend zouden haar littekens zijn nu ze niet meer beschermd werd door de sluier der duisternis? De kamer was nogal schemerig, enkel verlicht door de kerstlichtjes rond de schoorsteenmantel, de open haard en twee lampjes. Evie wierp een zijdelingse blik op Kitt en vroeg zich af of haar vriendin had geraden hoe gevoelig haar nieuwe uiterlijk bij haar lag. Kitt deed in elk geval nooit meer het grote licht aan wanneer Evie langskwam.

‘Kun je inspecteur Halloran niet even naar je deur laten kijken?’ vroeg Evie. Ze begon haar jas los te knopen en onthulde daarmee de trapezerok met bladmotief en het mosterdkleurige vest dat ze had aangetrokken na haar werk in de salon. Beide kwamen uit een vintagekledingwinkel.

‘We, uh... doen... het... rustig... aan,’ zei Kitt, die hijgend

en puffend tegen de deur duwde tot die dichtzat.

‘Dus?’

‘Dus zijn we nog niet in de “wil je eens naar mijn stroeve voordeur kijken”-fase van onze relatie beland.’

Evie giechelde. ‘Ik heb iets anders gehoord.’

‘Begin daar niet over.’ Kitt perste haar lippen op elkaar in wat een poging leek om een glimlach te onderdrukken. ‘En wil je hem alsjeblieft niet langer inspecteur Halloran noemen? Ik weet niet waarom je dat zo grappig vindt.’

‘Zo heet hij...’

‘Niet onder vrienden.’

‘Nou, ik kan hem niet Mal noemen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik heb gehoord hoe jij dat tegen hem zegt.’

Kitt rimpelde haar neus. ‘Wat bedoel je daarmee?’

Evie sloeg haar armen over elkaar en richtte haar blik op haar vriendin. ‘Wanneer jij zijn naam zegt, wordt je stem helemaal kelig en... wikkel je alle klanken om je tong, of zo.’ Ze dempte haar stem, alsof er misschien iemand met gevoelige oortjes meeluisterde. ‘Dan klinkt het alsof het een pikant woord is.’

Kitts wangen brandden, en ze gaf haar vriendin een speelse tik tegen haar arm. ‘Hou op! Zo iets raars heb ik nog nooit gehoord.’

Nog steeds in zichzelf grinnikend ging Evie in haar gebruikelijke leunstoel zitten. Meteen herinnerde ze zich hoe moeilijk het was eruit op te staan wanneer ze zich eenmaal had geïnstalleerd. Ze wist nooit goed of het door de stoel zelf kwam, door de nabijheid van het haardvuur of door het gezelschap dat het zo’n comfortabele plek was, maar ze vermoedde het laatste. Naast haar speelde Kitts zwarte kat Iago een spelletje ‘wie houdt het het langst vol’ met het vuur: hij lag zo dicht mogelijk bij de vlammen zonder levend te worden verbrand.

Evie snoof de geur op van gegratineerde kaasschotel die in de oven stond en dacht dat ze zou barsten van de honger.

‘Die lasagne ruikt heerlijk,’ zei ze. ‘Ik heb het gevoel dat ik

een eeuwigheid geleden heb geluncht.'

'Wat heb je gegeten?'

'Gewoon een supermarktsalade,' zei Evie met een schouderophaal.

Kitt reageerde stekelig. 'Ik snap niet hoe je dat kunt. Zeker niet op een koude winterdag. Het is nou niet bepaald weer voor salade.'

'Jij vindt het nooit weer voor salade,' zei Evie plagerig.

'Gelukkig hoeft dat ook niet. Ik hoef me niet per se van mezelf in een eindeloze reeks vintagejurken te wurmen, waarvan de meeste gemaakt zijn in een tijdperk waarin mensen nog leefden op tong, pens en brood met braadvet.'

'Ik weet het, ik heb die monoloog al eerder gehoord,' zei Evie, die vanbinnen wenste dat koolhydraten niet de uitgesproken luxe waren die ze in haar leven waren.

Kitt, die naar de keuken liep, mompelde op gedempte toon iets over schoonheidsnormen en feminisme. Even later kwam ze terug met twee borden vol lasagne en knoflookbrood. 'Daar gaan we dan.'

'Heb ik je ooit verteld hoeveel ik van je hou?' zei Evie, die met water in haar mond toekeek hoe de damp van de borden opsteeg.

'Tussen de constante stroom spottende opmerkingen door is het volgens mij een of twee keer ter sprake gekomen,' zei Kitt, die een bord op het klaptafeltje bij Evies leunstoel zette. 'Zeg dat je een wijntje met me wilt drinken.'

Met haar hoofd scheef keek Evie haar vriendin aan. 'Het is pas donderdag. Is het weekend vroeg aangebroken?'

'Nee, maar vanmiddag heb ik drie uur in een budgetvergadering gezeten... met Michelle,' antwoordde Kitt.

'Ik dacht dat je je niet meer door haar zou laten koeioneren.'

Kitt pruilde. 'Drie uur. Drie lange uren.'

Evie lachte. 'Goed, schenk een glas voor me in. Je bent vaak op je vermakelijkst wanneer je teut bent.'

Kitt zuchtte. 'Ik ben niet van plan teut te worden, een woord dat sinds de laatste eeuwwisseling niet meer is gebruikt.'

Evie staaarde naar het vuur en glimlachte. Ze genoot van vintagewoorden, eigenlijk van alles wat vintage was, al had ze nooit goed kunnen verklaren waarom. Misschien kwam het doordat het verleden altijd eenvoudiger leek dan het moment waarop je nu leefde.

‘Weet je,’ riep ze naar de keuken, ‘misschien kun je Michelle nomineren voor een of andere prijs. Wat dacht je van ’s Werelds Chagrijnigste Baas?’

‘Saaiste Baas van het Decennium? Die zou ze winnen, geen twijfel mogelijk,’ zei Kitt, die terugkwam met twee glazen met wat waarschijnlijk pinot grigio was.

‘Jij boft maar met een baas als Diane,’ zei ze, verwijzend naar de eigenaresse van Daisy Chain Beauty, de salon waar Evie als masseur in dienst was.

‘Ja,’ verzuchtte Evie, en ze nam een flinke slok van haar wijn. ‘Ze is goed voor me geweest.’

‘Toegegeven, ze sprong niet bepaald voor je in de bres toen je zes weken geleden van moord werd beschuldigd, maar ze heeft je ook niet geschorst of ontslagen. Wat ze wel had kunnen doen.’

Evie zag een frons op Kitts voorhoofd verschijnen.

‘Wat?’ vroeg ze.

Kitt schudde haar hoofd. ‘Ik had niet over de moorden moeten beginnen. Sorry.’

Plotseling voelde Evies gezicht te warm aan, zelfs als je het open vuur in aanmerking nam, en haar groene ogen vulden zich met tranen. Toen ze ze probeerde weg te knippen, werd ze gegrepen door paniek. ‘Je kunt niet je hele leven op je tenen om me heen blijven lopen. Het is gebeurd.’

Kitt legde haar vork neer. ‘Dat betekent nog niet dat ik erover moet blijven praten. Ik weet dat je nog herstellende bent.’

Evie schonk haar vriendin een trillerig hoofdknikje. Ze had niet verwacht dat ze hierover zouden praten. Ook al had ze er sinds het incident alles aan gedaan om er niet meer aan te denken, af en toe kwam de pijn die ze had geprobeerd weg te drukken weer naar boven.

‘Ik kom er wel, dat weet ik zeker. Het is alleen... Ik voel me gewoon...’ begon ze, maar ze werd onderbroken door een klop op de voordeur.

Kitt mompelde afkeurend ‘ts ts’ en staarde weemoedig naar haar bord. Ze moesten nog aanvallen op die heerlijke, kazige lasagne, en als het om eten ging, moest Kitt niets hebben van uitgestelde bevrediging.

‘Je kunt beter opendoen,’ zei Evie. Haar toon verraadde dat ze opgelucht was dat iemand de ontboezeming had onderbroken die ze had binnengehouden sinds de artsen haar hadden verteld dat haar gezichtsverminking misschien nooit meer helemaal zou genezen.

‘Nee, ik doe niet open. Het zijn vast Jehova’s Getuigen. Die bellen altijd rond etenstijd aan.’

‘Nee, die bellen helemaal niet meer bij je aan sinds je ze exemplaren van *The God Delusion* cadeau hebt gedaan.’

‘Dat zeg je alleen maar zo om me sarcastisch te laten overkomen,’ zei Kitt. ‘In feite was het een wederzijds overeengekomen uitwisseling van teksten. Zij overhandigden lectuur om mijn horizon te verbreden, en ik deed hetzelfde. Ik was oprecht geïnteresseerd in hun mening over de sterke kanten en beperkingen van de argumenten van Dawkins.’

Evie glimlachte. ‘Dus wat je eigenlijk zegt, is dat je ongevraagd huis-aan-huisbezoek hebt weten om te zetten in de kans een boekenclub te beginnen?’

De bibliothecarersse opende haar mond om iets terug te zeggen, maar werd onderbroken door een stem van buiten.

‘Kitt, ben je thuis?’ riep inspecteur Halloran, gevolgd door het zoemen van de bel.

Kitt kromp ineem, en bij die voorspelbare reactie van haar vriendin werd Evies glimlach breder. Ze had een hekel aan het geluid van die bel en zei altijd dat mensen moesten aankloppen in plaats van bellen. Blijkbaar moesten Halloran en zij die discussie nog voeren. Ze deden het echt rustig aan.

Met gefronste wenkbrauwen liep Kitt naar de gordijnen en trok ze opzij om te zien of het haar nieuwe vriend was, waarna

ze het raam op een kier zette. 'Ik kan je niet binnenlaten. De deur zit klem.'

Kitt had de woorden nog niet uitgesproken of de deur ging kreunend open, toen Halloran zich erdoorheen duwde.

'Je moet hem op slot doen,' zei hij, en hij sloot de deur achter zich. 'Zo kan iedereen binnenkomen.'

'Alleen als ze net zoveel naar de sportschool gaan als jij,' zei Kitt, die het raam sloot.

Het sarcasme droop van haar stem, maar Evie zag dat ze met haar ogen de lijnen van Hallorans donker grijze winterjas op zo'n manier volgden dat ze wat eronder zat meer dan prima leek te vinden.

Kitt ging op haar tenen staan om Halloran te kussen, en hij boog zich naar voren om haar tegemoet te komen. Evie wendde haar ogen een ogenblik af naar het vuur, totdat ze Halloran hoorde zeggen: 'Goedenavond, Evie.' Hij knikte en zij knikte terug.

Ondertussen dacht ze dat het wel een heel formele manier leek om iemand te begroeten die verkering had met haar beste vriendin, iemand die haar leven had gered. Maar ze had Halloran niet meer dan een handvol keren ontmoet, en ze hadden nog steeds geen ontspannen staat van vriendschappelijkheid bereikt. Misschien deels omdat Halloran haar de eerste keer dat ze elkaar hadden ontmoet, had beschuldigd van de moord op haar ex-vriend. Of misschien omdat ze zich, wanneer ze elkaar zagen, zaken herinnerden waaraan ze liever niet terugdachten. Zoals dat koud rivierwater zo'n schok kan teweegbrengen dat alle lucht uit je longen wordt geperst.

Kitt schraapte haar keel en richtte zich tot haar kat, die nog steeds languit bij het vuur lag en alleen zijn kop had gedraaid om de meest recente bezoeker taxerend aan te kijken. 'Iago, kijk eens wie we hier hebben.'

Iago staaarde de bibliothecaresse even met zijn gele ogen aan, waarna hij zich weer naar het vuur toe keerde, alsof hij allerminst onder de indruk was.

'Ik zou het niet persoonlijk opvatten,' zei Kitt tegen de

inspecteur. ‘De enige van wie die kat ooit echt fan is geweest, is zichzelf.’

Dat was waar. In de acht jaar dat Evie bevriend was met Kitt had Iago haar nog maar een paar keer benaderd, en al die keren alleen toen er een of andere vis op haar bord had gelegen.

‘Goed,’ zei Kitt, ‘we houden hier een meidenavond. Dus tenzij je je teennagels gelakt wilt krijgen, kun je beter gaan.’

‘Misschien ben ik er helemaal niet vies van mijn teennagels te laten lakken... Afhankelijk van de kleur,’ zei Halloran.

‘In dat geval ga ik boven mijn manicureset halen,’ zei Kitt met een glimlach.

‘Ik weet alleen niet of een verwensessie mijn prioriteit zou moeten hebben,’ zei Halloran. ‘Er is namelijk iets gebeurd.’

‘Niets ernstigs, hoop ik?’ zei Kitt.

Hallorans gezicht verhardde, en de lijnen rond zijn ogen die zijn leeftijd verraadden, werden dieper.

‘Het... Het gaat om Banks. Ik weet niet wat ik moet doen.’

Evie ging rechtop in haar stoel zitten. In de nasleep van de moordzaak was Hallorans partner, brigadier Charlotte Banks, heel goed voor haar geweest, niet in de laatste plaats omdat Charley was blijven volhouden dat de littekens op Evies gezicht niet afstotelijk waren. Om de een of andere reden was zij de enige die Evie op dat punt bijna geloofde.

‘Banks?’ herhaalde Kitt.

‘Is alles... goed met haar?’ vroeg Evie. Toen de uitdrukking op Hallorans gezicht grimmiger werd, ging haar hart sneller kloppen.

‘Dit moet binnen deze vier muren blijven. Het is erg zwaar voor haar, en als mijn superieuren erachter komen dat ik iets tegen iemand heb gezegd, kan ik het schudden.’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Evie, nu dringender.

‘Banks is met onmiddellijke ingang geschorst, in afwachting van een onderzoek naar haar vermeende mishandeling van een verdachte. Op dit moment ziet het er naar uit dat haar carrière als politieagent wel eens voorbij zou kunnen zijn.’

2

Evie knipperde verwoed met haar ogen en vroeg zich af of ze droomde. ‘Dat kan niet waar zijn. Dat zou Charley nooit doen.’

Hoewel Hallorans gezicht niet helemaal vertrok toen Evie Banks bij haar voornaam noemde, vond hij het duidelijk vreemd het te horen. Hij dacht waarschijnlijk het liefst aan de brigadier in haar professionele hoedanigheid. Maar afgelopen oktober had Evie in het ziekenhuis een zachtere kant van de agent gezien, op een moment dat ze zachtheid het hardst nodig had gehad.

‘Geschorst wegens mishandeling...’ zei Kitt, die haar hoofd schudde. ‘Moeilijk te geloven van een agent die, naar mijn beperkte ervaring, altijd volgens het boekje heeft gehandeld – misschien zelfs een beetje te veel.’

‘Ik weet het,’ zei Halloran. ‘Het is... Het is een lastig geval.’

‘Lastig? In welke zin?’ vroeg Evie, die de inspecteur nu scherper aankeek. ‘Je denkt toch niet dat ze het echt heeft gedaan?’

Hallorans kaken verstrakten. ‘Ik wil niet geloven dat ze het heeft gedaan. Ze heeft nooit enig teken gegeven dat ze zoiets zou kunnen doen.’

‘Waarom zou je dan aan haar twijfelen?’ vroeg Evie.

Halloran wierp een blik op Kitt en richtte toen zijn aandacht weer op Evie. ‘Laten we het erop houden dat ik wat... ervaring heb met mensen die niet tot zoiets in staat leken en mijn ongelijk hebben bewezen.’

Kitt slaakte een diepe, meelevende zucht en streelde de arm van de inspecteur. Ineens herinnerde Evie zich wat Kitt haar een paar weken geleden in vertrouwen had verteld: dat

een van Hallorans ex-collega's zijn vrouw had vermoord. Het was begrijpelijk dat hij het daarna moeilijk vond iemand te vertrouwen.

'Je zult haar toch wel proberen te helpen?' vroeg Evie met enige twijfel, gezien de uitdrukking op het gezicht van de inspecteur.

'Ik zal doen wat ik kan om degenen die de zaak onderzoeken te helpen de waarheid boven tafel te krijgen,' antwoordde Halloran.

Evie voelde dat ze een knoop in haar maag kreeg. Dat was niet erg geruststellend. Kon het Halloran dan niets schelen dat zijn partner ten onrechte was beschuldigd? Wilde hij haar onschuld niet bewijzen?

'Haar zaak zal niet geholpen worden,' vervolgde hij, 'door de nieuwe hoofdinspecteur die het binnenkort overneemt van commissaris Percival.'

'O ja,' zei Kitt. 'Je had het over haar. Hoe heet ze ook weer? Ricci, toch?'

'Ja. Hoewel ze pas drie weken bij ons is, kreeg ik van meet af aan de indruk dat Banks en zij niet echt met elkaar overweg kunnen, en ze heeft Banks niet verdedigd. Ze hing meteen aan de telefoon met het team Veiligheid, Integriteit en Klachten.'

'Ik dacht dat agenten geacht werden het voor elkaar op te nemen, een verenigd front te vormen,' zei Evie.

'Zaken als deze moeten grondig worden onderzocht door het team VIK of het Bureau Intern Onderzoek,' zei Halloran. 'Ik dacht dat Banks door haar onberispelijke staat van dienst misschien een beetje vertrouwen bij Ricci had gewonnen. Blijkbaar is dat niet het geval.'

'Ga eens in Ricci's schoenen staan,' zei Kitt. 'Ze kent Banks niet. Ze is nog maar net begonnen bij het bureau, en het eerste waarmee ze te maken krijgt, is dat een van haar agenten beschuldigd wordt van mishandeling.'

'Arme Charley,' zei Evie, en ze sloeg haar armen om zichzelf heen. Misschien kon ze wat medeleven wekken voor de agent en Halloran overhalen om voor haar op te komen. 'Haar

verklaring telt toch wel mee? Het woord van een politieagent tegen het woord van iemand die verdacht wordt van inbraak?’

‘Dat is deels het probleem,’ zei Halloran. ‘Als het alleen het woord van de verdachte tegen Banks was, zou alles waarschijnlijk sneller tot op de bodem zijn uitgezocht. Helaas is er hard bewijs dat Banks de dader is.’

‘Je bedoelt forensisch bewijs?’ vroeg Kitt.

Hallorans hoofdknik was bijna niet waarneembaar.

‘Wat voor bewijs?’ vroeg Evie, die zich al het bewijs herinnerde dat zich nog maar een paar weken geleden tegen haar had opgestapeld. Die ervaring had haar geleerd hoe bedrieglijk bewijs kon zijn.

‘Haar vingerafdrukken zijn gevonden op het wapen dat bij de mishandeling is gebruikt,’ zei Halloran.

‘Wat was het wapen?’ Evie kon aan de trage reacties van de inspecteur zien dat hij het niet prettig vond zo veel informatie prijs te geven, maar het enige waaraan ze kon denken was hoe zachtvaardig Charley voor haar was geweest toen ze na het incident uit de rivier was gehaald. Sindsdien had ze Evie zelfs af en toe een bemoedigend sms’je gestuurd, waarin ze haar beterschap wenste en voorstelde samen iets te gaan drinken zodra ze zich beter voelde. Zulk vriendelijk gedrag oversteeg absoluut haar taken als politieagent.

‘Een hamer. Banks heeft hem geïdentificeerd als haar eigendom. Ze zei dat ze hem in de gereedschapskist in haar garage bewaarde en dat hij was verdwenen toen ze die controleerde. Uiteraard zaten haar vingerafdrukken erop, maar de aanvaller droeg handschoenen en heeft er een paar uitgeveegd, wat ons enige hoop geeft. Want het is de vraag of Charley de laatste was die de hamer heeft aangeraakt. Het is alleen niet doorslaggevend. Een deel van de vingerafdrukken is van haar. Het wapen is van haar, en het zit onder het bloed van het slachtoffer.’

‘Hoe zit het met het slachtoffer? Is alles goed met hem?’ vroeg Kitt.

‘Hij ligt in het ziekenhuis,’ zei Halloran. ‘Hij ziet bont en blauw, maar is nog wel zo goed als bij bewustzijn.’

‘Jemig, wat gruwelijk,’ zei Evie. ‘Kan hij dit niet ophelderen? Hij moet de aanvaller toch hebben gezien?’

Halloran schudde zijn hoofd op een manier waaruit op z'n minst enige wroeging bleek. Misschien gaf hij meer om Banks dan hij liet merken.

‘De aanvaller droeg een bivakmuts. Maar de lengte, de lichaamsbouw, het accent en het geslacht die hij beschreef komen overeen met die van Banks, en hij zegt dat de aanvaller iets tegen hem schreeuwde over de zaak. Dat hij beter kon bekennen, anders zou ze terugkomen om hem af te maken.’

‘Wat voor soort zaak was het?’ vroeg Kitt.

‘Relatief onbelangrijk,’ zei Halloran. ‘Twee weken geleden zijn er bij Bootham Bar Books een paar zeldzame boeken gestolen.’

‘O ja,’ zei Kitt. Haar blauwe ogen lichtten op, zoals altijd wanneer ze het over boeken had. ‘Meteen nadat ik erover had gelezen, ben ik bij de winkel langsgegaan om te kijken hoe het met Donald en Shereen ging.’

‘Waarom verbaast het me niet dat jij boekhandelaren bij hun voornaam kent?’ zei Halloran plagerig. ‘En je bezorgdheid om het personeel was vast de enige reden om een bezoek aan de boekwinkel te brengen.’

‘Ach, misschien heb ik wel een of twee boeken gekocht toen ik daar was. Het leek me alleen maar goed om mijn portemonnee te trekken. De gestolen boeken waren een hoop geld waard, weet je.’

‘Hoeveel?’ vroeg Evie.

‘Vijftig mille,’ antwoordde Halloran.

‘Jemig!’

‘Dus Banks heeft aan die zaak gewerkt?’ vroeg Kitt.

Halloran knikte. ‘Door de bezuinigingen en zo doen we niet meer bij alle inbraken onderzoek, maar dat de boeken zo veel waard zijn, wekt de suggestie dat er misschien iets groters aan de hand is.’

‘Ik wist niet dat boeken zo veel waard konden zijn,’ merkte Evie op.

‘Het zijn geen gewone boeken,’ zei Kitt. ‘Het zijn allemaal eerste drukken. *The Big Sleep*, *Endymion*, *Jamaica Inn*. En niet te vergeten een eerste druk van *Goodbye to Berlin* van Christopher Isherwood. Ik heb dat exemplaar vaak met weemoed door de vitrineruit bekeken. Het was prachtig. Ik mocht het van Donald zelfs een keer aanraken.’

‘Ik hoop dat zijn vrouw daar niet achter komt,’ zei Evie voor ze zich kon inhouden. Haar blik dwaalde meteen af naar de inspecteur. Ze was het niet gewend dat Kitt een vriend had. Wat Evie betrof, was Kitt de laatste tien jaar in haar hoofd getrouwd geweest met Edward Rochester, beroemd van *Jane Eyre*. Maar Halloran liet enkel een volle, diepe lach horen die de hele kamer vulde, een lach die Evie nog nooit van hem had gehoord.

‘Kun je niet één keer de kans laten lopen om een insinuerende opmerking te maken?’ zei Kitt met een zucht tegen haar vriendin.

‘Dat zou zonde zijn,’ zei Evie.

‘Dat is niet het enige wat uit de boekwinkel is gestolen,’ zei Halloran. ‘De andere spullen waren alleen niet zo veel waard, dus hebben we ze niet vrijgegeven aan de pers. We hopen dat het een middel kan zijn om de inbreker tijdens het verhoor klem te zetten.’

‘Wat is er dan nog meer meegenomen?’ vroeg Kitt.

‘Een boek van Enid Blyton en een van de knuffels die bij de toonbank worden verkocht.’

‘Welk boek van Enid Blyton?’ drong Kitt aan – als het om boeken ging, wilde ze geen detail missen.

‘*Secret Seven Mystery*.’

‘Weer een eerste druk?’

Halloran schudde zijn hoofd. ‘Dat boek is niets waard.’

‘Voor de dief kennelijk wel,’ zei Kitt.

‘En de knuffel?’ vroeg Evie, waarbij ze Kitts veelbetekenende blik negeerde. Evie had haar verteld met hoeveel tegenzin ze haar knuffels uit haar kindertijd had opgegeven. Ook al had haar vader gezegd dat volwassenen geen teddyberen hadden, stiekem had ze de troost die ze boden altijd gemist. Daarom

probeerde ze Kitt af en toe over te halen om naar de Teddy Bear Tea Rooms in de stad te gaan. Kitt ging zo nu en dan mee, hoewel ze altijd zei dat ze het voor twee vrouwen van midden dertig geen geschikte plek vond om thee te drinken. Maar ondanks haar protesten hadden ze er altijd veel plezier.

‘Het was een grote Pieter Konijn-knuffel, die in een vitrine bij de toonbank stond,’ zei Halloran.

‘Ja, die heb ik wel eens gezien. Wat vreemd dat een dief zoiets meeneemt,’ zei Evie, waarna ze even nadacht. ‘Die mishandeling. De hamer en zo. Zou Banks niet hebben geweten dat al dat bewijs naar haar zou wijzen? Zoiets stoms zou ze toch nooit doen?’

‘Oppervlakkig gezien klopt het niet, nee,’ zei Halloran. ‘Begrijp me niet verkeerd, ze is sterk en fysiek in staat zoiets te doen – ze staat haar mannetje wel. Maar intellectueel en professioneel heeft Banks altijd vertrouwd op de letter van de wet. Ze is ambitieus. Het is haar doel zich een weg te banen naar de top van de politieladder. Het lijkt onwaarschijnlijk dat ze dat door iets in gevaar zou laten brengen, laat staan een kleine zaak zoals deze.’

‘Jij denkt dus dat iemand Banks erin probeert te luizen?’ vroeg Kitt.

‘Dat is wat ik graag wil geloven, ja. Immers...’ De stem van de inspecteur stierf weg, en hij keek tussen Evie en Kitt heen en weer. ‘Door recente gebeurtenissen heb ik er nog eens goed over nagedacht waar bewijsmateriaal naar kan wijzen.’

Weifelend schonk Evie de inspecteur een glimlach. Op zijn manier zei hij dat hij zowel haar als Kitt vertrouwde of op z’n minst wilde vertrouwen.

Haar gedachten gingen terug naar Charley. Ze wist wat het betekende om te worden beschuldigd van iets onvergeeflijk wreeds. Ze wist hoe eenzaam je je daardoor kon voelen.

‘Wat gaat er met Charley gebeuren? Zal ze echt haar baan kwijtraken?’

‘Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar op dit moment lijkt dat het beste scenario.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Evie.

‘Het is de rol van politieagenten het publiek te beschermen, en elke inbreuk daarop wordt terecht zeer ernstig genomen. Waarschijnlijk zal het Bureau Intern Onderzoek een anticorruptie-eenheid de opdracht geven een onderzoek in te stellen, en als zij Banks schuldig bevinden, zal ze terechtstaan voor haar daden.’

Evie slikte moeizaam. Toen ze werd beschuldigd van de moord op haar ex, was dat een van de dingen die ze het meest vreesde. In een rechtszaal staan, omringd door mensen die haar aanstaarden en veroordeelden voor iets wat ze niet had gedaan. Dat iedereen dacht dat ze een misdadiger was.

‘Dus Banks kan hiervoor de gevangenis in gaan?’ vroeg Kitt, die haar ogen wijd opensperde.

‘Als ze genoeg bewijs verzamelen om dit voor de rechter te brengen, is dat zo goed als zeker,’ antwoordde Halloran.

‘Een politieagent in de gevangenis...’ zei Kitt. ‘Ik moet er niet aan denken... aan wat ze met haar zouden doen.’

‘Banks is een overlever,’ zei Halloran. ‘Dat moet ze wel zijn om erdoorheen te komen.’

‘Waar is ze?’ vroeg Evie met een snelle blik op haar horloge.

‘Ik weet het niet. Ze is eerder vanmiddag weggestuurd uit het bureau.’

‘Ik moet haar gaan opzoeken, en wel nu,’ flapte Evie eruit.

Kitt trok haar wenkbrauwen op, en Evie gaf aan zichzelf toe dat ze niet zo goed wist waarom ze iemand moest gaan troosten die ze enkel bij een paar, zij het nogal gedenkwaardige, gelegenheden had ontmoet. Misschien omdat Charley in het ziekenhuis zo aardig voor haar was geweest, na haar bijna-doodervaring. Ze wilde die vriendelijkheid terugbetalen en er voor haar zijn.

‘Hebben Banks en jij contact gehouden?’ vroeg Halloran.

‘Zo nu en dan,’ zei Evie. ‘Ze is erg aardig voor me geweest sinds, nou ja, sinds wat er gebeurd is. Ik moet er niet aan denken dat ze dit alleen moet doorstaan.’

‘Ik begrijp het,’ zei Halloran. ‘Voordat ik hierheen kwam,

heb ik bij haar thuis aangebeld om te kijken hoe het met haar gaat, maar ze was er niet.'

'Ik vind haar wel,' zei Evie.

'Hoe?' vroeg Kitt.

'Ik weet het niet. York is niet zo groot. Ik stuur haar wel een sms'je of bel haar op of zo.'

'Toen ik haar belde, nam ze niet op,' zei Halloran, die even nadacht voordat hij zei: 'Misschien neemt ze wel op als jij belt... Iemand die niets met het werk te maken heeft. Misschien heeft ze dat nu wel nodig.'

Evie stond op uit de leunstoel en begon haar jas aan te trekken.

'Eh...' begon Kitt. Ze viel stil en keek Halloran aan. Hoewel ze niet openlijk iets wilde zeggen over Evies labiele momentje van daarnet, verscheen er een bezorgde fronsrimpel op haar voorhoofd. 'Maar je avondeten dan?'

'Komt wel goed,' zei Evie met slechts een beetje spijt in haar stem. Ook al zag die lasagne er echt heerlijk uit, er waren dringender zaken. Ze keek in de blauwe ogen van haar vriendin en gaf haar een kneepje in haar arm. 'Halloran mag dat van mij hebben.'

'Nou, sms me als dat nodig is,' zei Kitt.

'Zal ik doen.'

'En morgen draai ik een late dienst in de bibliotheek. Beloof je dat je bij me langskomt?'

'Afgesproken,' zei Evie. Ze rukte aan de deur. Hij bewoog een centimeter of twee, meer niet.

'Laat mij maar,' zei Halloran, die de klink vastgreep en de deur in één snelle beweging opende.

'Uitslover,' zei Kitt tegen hem, en meteen daarna: 'Pas goed op jezelf, Evie.'

'Zal ik doen,' riep Evie terug. Kitt en zij wisten dat het niet echt gevaarlijk was om in York over straat te lopen, zeker niet zo vroeg op de avond, maar na de recente gebeurtenissen was het tweetal begrijpelijkerwijs nog beschermender geworden als het om elkaars veiligheid ging.

Evie liep snel weg over het pad en zette haar capuchon op. Ze glimlachte bij het gevoel dat ze weer beschermt werd door de dieper wordende, verhullende duisternis.

Eerste druk, maart 2022

Oorspronkelijke titel *A Body in the Bookshop*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd.

Copyright © 2019 Helen Cox

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6311 1

ISBN e-book 978 90 261 5964 0

ISBN luisterboek 978 90 261 5965 7

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkennis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.